

ZŠ Zelená, Havířov – Životice

Mgr. Pavla Stachurová

Žáci 4. a 5. třídy

Psí máma

Říká se, že pes je nejlepší přítel člověka. Jenže jsou i případy naprosto opačné. Takové, nad kterými zůstává rozum stát. A kdyby jen rozum. Případy, které v člověku vyvolají pocity nevolnosti, odporu, sounáležitosti. Zkrátka příběhy, ze kterých vstávají i chlupy na ruku. Příběhy tak neobyčejné lidské krutosti, jakou si jen stěží dokážeme představit. Zvláště, pokud se jedná o krutosti vůči němým tvářím, zvířecím jedincům, kteří se takovému chování nemohou bránit. Toto zažívají například mnohé psí slečny a dámy z nelegálních množíren.

Co si vlastně máme představit pod pojmem nelegální množírna? Určitě ne klasický chov, kdy mají fenečky úplnou péči a žijí ve vhodných podmínkách. Nelegální množírny psů jsou mnohdy naprostým opakem. Lidem provozujícím tyto „instituce“ nejde o výchovu nových pejsků, kteří by dělali lidem radost a stali se jejich novými přáteli. Alfou a omegou je zde čistý zisk. Zisk – jediná motivace provozovatelů množíren. A zisk na úkor všeho. Především zdraví a pohodlí pejsků. Ti jsou chováni v nevyhovujícím prostředí, často ve špinavých klecích s minimem prostoru, který musejí sdílet s mnoha dalšími psími kamarády. Nemluvě o nedostatku potravy, častému fyzickému týrání a absenci základních lékařských kontrol.

Jediné, co majitele těchto množíren zajímá, je počet štěňat, které jsou schopny fenky porodit a oni poté prodat. Bez dokladů, bez kupní smlouvy, bez nutných očkování a bez možnosti si je dříve prohlédnout. Ba dokonce podívat se na podmínky, kde žijí či pohled na rodiče daného štěněte. Fenky zažívají neskutečný teror, mnohdy včetně týrání těžkými předměty, jako jsou třeba železné tyče. V tomto prostředí mnoho psích samic dokonce umírá. Jsou navíc známy případy, kdy právě mrtvé fenky servírovali ostatním psům jako potravu. Ještě horší však je, že po těchto psech je stále poptávka. Pokud bude existovat poptávka, bude nadále i nabídka.

Proti tomuto nelidskému zacházení s psími fenkami bojuje stále příliš málo lidí. Dá se říct, že povědomí o tomto problému je mezi širokou veřejností stále nedostatečné. Existují však mezi námi lidé, kteří proti nelegálním množírám bojují. Lidé, kteří by nám všem měli být velkým příkladem. Lidé, kterým není osud nevinných zvířat lhostejný. Hrdinové, kteří se neženou jen za vlastním prospěchem. Jedním z nich je Andrea Dunová, žena, kterou jsme trefně pojmenovali jako „Psí mámu“. Právě tato paní nám pomocí své knížky „O čem sní holčičky z množíren“ celou problematiku množíren vysvětlila a ukázala nám své velké srdce.

Knihla „O čem sní holčičky z množíren“ je vyprávění o patnácti zachráněných čivavkách, které si paní Dunová vzala domů a dala jim možnost na důstojné dožití životů, které už byly fatálně poznamenané pobytem v množírně. Prostřednictvím příběhů patnácti čivavek, které vypráví samy zachráněné fenky, nabízí veřejnosti surový, avšak pravdivý, pohled situaci v množírnách. Zároveň se snaží dát rady budoucím zájemcům o koupi pejska. Jak jej vybírat, jak poznat lidi z množíren a mnoho dalších cenných rad.

Proto bychom to naše srdce s láskou darované chtěli předat právě Andree Dunové. Paní, která se díky práci s mechanikou kloubů v lidském těle dostala k podobné formě léčení i u zvířat. Používá Dornovu metodu. Právě touto cestou se dostala k pejskům z nevhodných podmínek a této problematice se začala věnovat čím dál víc. Účastní se přednášek, konferencí, besed, natočila pro televizní vysílání mnoho reportáží s tematikou množíren z pohledu odborníka na operní aparát zvířat. Naše srdce tedy patří této ženě s obrovským srdcem, která má náš veškerý obdiv a respekt. Přejí bychom si, aby tak srdečných a statečných lidí jako Andrea Dunová bylo čím dál více.

„Chtěli bychom poděkovat Andree Dunové za to, že pomáhá čivavkám z množíren. Čivavky ošetřuje, léčí, hladí je a je na ně hodně hodná.“ (Simona Folwarczná, 5. ročník)

„Lidé z množiren si vůbec neuvědomují, že kdyby si to vyměnili se psy, tak by byli bezbranní a zoufalí. A to hlavně z bolesti. A proto jsem rád, že paní Dunová a další takoví lidé existují.“
(Jindřich Kraina, 5. ročník)

„Děkujeme paní Dunové za záchranu čivavek. Četli jsme si o Adélce a Amálce a chtělo se nám z toho brečet.“ (Filip Micenko a Adem Camaj, 4. ročník)

„Díky paní Dunové jsme pochopili, jak mají některá zvířata těžký život.“ (Michael Mleziva, 4. ročník).

„Děkuji paní Dunové za záchránění těchto nevinných zvířat. Je fajn, že mají hezký domov a nejsou ve stresu. Dala jste čivavám novou jiskru do života.“ (Michael Bořuta, 5. ročník)